

Wijziging Vreemdelingen-circulaire 2000

Besluit van de Minister voor Vreemdelingen-zaken en Integratie van 14 september 2004, nummer 2004/56, houdende wijziging van de Vreemdelingen-circulaire 2000

De Minister voor Vreemdelingen-zaken en Integratie,
Gelet op de Vreemdelingenwet 2000 (Staatsblad 2000, 495), het Vreemdelingenbesluit 2000 (Staatsblad 2000, 497) en het Voorschrift Vreemdelingen 2000 (Staatscourant 2001, nr. 10);

Besluit:

Artikel 1

De Vreemdelingen-circulaire 2000 wordt als volgt gewijzigd:

A

Paragraaf C1/5.13.3.1

Vreemdelingen-circulaire 2000 komt te luiden:

13.3.1 Algemeen

Art. 3.77 Vreemdelingenbesluit:

1. De aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet, kan op grond van artikel 16, eerste lid, onder d, van de Wet worden afgewezen wegens gevaar voor de openbare orde, indien:

a. er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag;

b. de vreemdeling, de echtgenoot of echtgenote, het minderjarige kind, de partner of het meerderjarige kind, bedoeld in artikel 29, onder e en f, van de Wet, is van een in Nederland verblijvende vreemdeling ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat deze zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag, of (...).

Zie B1/2.2.4.

Art. 3.107 Vreemdelingenbesluit:

1. Indien artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag aan het verlenen van een verblijfsvergunning aan de vreemdeling op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, van de Wet in de weg staat, wordt aan die vreemdeling evenmin een verblijfsvergunning verleend op één van de andere gronden bedoeld in artikel 29 van de Wet.

2. Aan de echtgenoot of echtgenote, het minderjarig kind, de partner of het meerderjarig kind, bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder e of f, van de Wet, van de vreemdeling, bedoeld in het eerste lid, wordt geen verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Wet, verleend, tenzij dit gezinslid aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die zelfstandig een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, b of c, van de Wet vormen.

Een bijzondere grond van openbare orde die leidt tot afwijzing van de asielaanvraag is de omstandigheid dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de asielzoeker zich heeft schuldig gemaakt aan oorlogsmisdrijven, andere ernstige misdrijven of handelingen als genoemd in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag.

Indien hiervan sprake is, is het Vluchtelingenverdrag niet op de vreemdeling van toepassing en kan de aanvraag dus niet ingewilligd worden op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vreemdelingenwet. Op grond van artikel 3.107, eerste lid, Vreemdelingenbesluit komt de vreemdeling in deze situatie evenmin in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiël op grond van een van de andere gronden bedoeld in artikel 29 Vreemdelingenwet. Op grond van artikel 3.77 Vreemdelingenbesluit komt de vreemdeling evenmin in aanmerking voor verlening van een verblijfsvergunning regulier.

Deze weigeringsgrond wordt ingegeven door de gedachte dat het asiëlrecht is bedoeld om hen die vluchten voor onrecht te beschermen, en niet is

bedoeld voor hen die gerechtigheid ontvluchten. Deze laatste personen mogen de (internationale) strafrechtelijke gevolgen van hun daden niet ontlopen. Ook de positie van de slachtoffers van deze personen afkomstig uit hetzelfde land die hier te lande bescherming hebben gevonden, is hier in het geding.

Blijkens de tekst van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag houdt de toepasselijkheid van deze bepaling in dat het Vluchtelingenverdrag niet van toepassing is. De toepasselijkheid van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag dient daarom te worden onderzocht voordat wordt bezien of de asielzoeker een vluchteling is in de zin van artikel 1A Vluchtelingenverdrag.

Kort weergegeven is de toetsing als volgt:

Na de toetsing aan artikel 30

Vreemdelingenwet (zie C1/2) wordt eerst bezien of er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de asielzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan een misdrijf of handeling in de zin van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag.

Zo ja, dan dient de aanvraag te worden afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, juncto tweede lid, onder k, Vreemdelingenwet.

Zo nee, dan wordt bezien of de asielzoeker behoort tot de categorieën van artikel 29, eerste lid,

Vreemdelingenwet en of er andere redenen zijn op grond van artikel 31 Vreemdelingenwet waarom de aanvraag moet worden afgewezen.

Voor het tegenwerpen van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag is een (buitenlands) strafvonnis niet noodzakelijk, omdat vervolging van deze misdaden niet altijd kan plaatsvinden.

Noch aan het Vluchtelingenverdrag, noch aan de Vreemdelingenwet kan aanspraak op verblijf worden ontleend. Nadat de toepassing van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag is bezien, dient te worden beoordeeld of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat juist hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel

risico loopt op schending van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. De eventuele vaststelling dat de vreemdeling een dergelijk risico aannemelijk heeft gemaakt, leidt echter tot geen enkel verblijfsrecht. Op grond van artikel 3.107, eerste lid, Vreemdelingenbesluit komt de vreemdeling in deze situatie niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiël op grond van artikel 29, eerste lid en onder b, Vreemdelingenwet. De reden hiervoor is gelegen in het feit dat op de vreemdeling het bepaalde van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is. In het belang van de Nederlandse Staat wordt geen verblijfsvergunning verleend aan personen die zich schuldig hebben gemaakt aan misdrijven als bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. Dit blijkt ook uit de totstandkomingsgeschiedenis van de huidige – het stelsel van de meeromvattende beschikking kennende – Vreemdelingenwet. In dit kader is geconcludeerd dat het uitgangspunt dat Nederland geen vluchtelingen wordt voor personen die zich schuldig hebben gemaakt aan de ernstige misdrijven zoals omschreven in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag, alleen in de praktijk overeind kan blijven door vast te houden aan de beleidsregel dat aan deze personen geen verblijfsvergunning wordt verleend (zie de nota naar aanleiding van het verslag, TK 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 127).

In de beschikking dient in dit kader te worden overwogen of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat het risico van schending van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden duurzaam is. De duurzaamheid doet evenwel niets af aan het uitgangspunt dat aan personen die zich schuldig hebben gemaakt aan ernstige misdrijven zoals omschreven in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag, geen verblijfsvergunning wordt verleend. Naast het vorenstaande dient in de beschikking te worden overwogen of er aanknopingspunten bestaan om aan de vreemdeling het bepaalde in artikel 30 en 31, tweede lid, aanhef en onder h tot en met j, Vw 2000 tegen te werken. Indien het bepaalde in artikel 30 en 31, tweede lid, aanhef en onder h tot

en met j, Vw 2000 niet aan de orde is, dient tenslotte te worden beoordeeld of het onthouden van een verblijfsvergunning niet disproportioneel is. Het onthouden van een verblijfsvergunning aan deze personen in de gegeven omstandigheden en tegen de hiervoor geschetste achtergrond van de onwenselijkheid om aan deze personen een verblijfsvergunning te verlenen, is in beginsel niet als disproportioneel aan te merken. Dit zou slechts anders kunnen zijn als de betreffende vreemdeling kan aantonen dat er in zijn individuele geval sprake is van bijzondere omstandigheden ten gevolge waarvan hij in een uitzonderlijke situatie verkeert.

De vaststelling dat gedwongen terugkeer een schending van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden oplevert, leidt tot een verbod op gedwongen verwijdering. Dit laat onverlet dat op de vreemdeling de plicht rust om Nederland zelfstandig te verlaten en mitsdien zelf gevolg te geven aan zijn vertrekplicht. Daarnaast zal de uitzetting naar het land van herkomst weer ter hand worden genomen zodra gedwongen terugkeer geen schending meer oplevert van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Bovendien zal uitzetting plaatsvinden naar ieder land dat de vreemdeling wil opnemen. De vreemdeling wordt, zodra de nationale rechtsmiddelen zijn uitgeput, uitgesloten van alle voorzieningen.'

Artikel II

Dit besluit zal (met de toelichting) in de Staatscourant worden geplaatst en treedt in werking met ingang van de tweede dag na de dagtekening van de Staatscourant waarin het is geplaatst.

Rijswijk, 14 september 2004.

*De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
namens deze,
het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst,
P.W.A. Veld.*

Toelichting bij wijziging 2004/56

A

C1/5.13.3.1 Algemeen
blijkens de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van

State (hierna: de Afdeling) van 2 juni 2004 (met kenmerken 200308871/1 en 200308845/1) mag aan een vreemdeling aan wie artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag wordt tegengeworpen, maar die vanwege mogelijke schending van artikel 3 Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden niet zal worden uitgezet naar zijn land van herkomst, een verblijfsvergunning worden geweigerd. De Afdeling overweegt echter dat verweerder dit zoveel mogelijk moet voorkomen en daartoe onderzoek moet verrichten.

In dit WBV wordt gemotiveerd weergegeven dat en waarom geen verblijfsvergunning wordt verleend aan personen aan wie artikel 1F is tegengeworpen en bij wie gedwongen terugkeer een schending oplevert van artikel 3 Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Hierbij wordt aangegeven op welke wijze getoetst dient te worden. Hiermee wordt voldaan aan de in de uitspraken van de Afdeling van 2 juni 2004 neergelegde onderzoekseisen.

*De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
namens deze,
het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst,
P.W.A. Veld.*